

Μια σημείωση για το Σήμερα

Τον καιρό της Άνοιξης

Οι άνθρωποι θ' αναρωτιούνται

για το Σήμερα.

Γιατί αγωνίζονταν

αυτοί που αγωνίζονταν;

Από πού το κουράγιο τους αντλούσαν

μέσα στην ομίχλη των αυταπατών;

Πώς ζέσταιναν τις ελπίδες τους

στο καταχέιμωνο της απογοήτευσης;

Γι' αυτές τις απορίες

– και γι' άλλες τόσες –

μια σημείωση κάνω

για τον άνθρωπο του μέλλοντος,

για τον Άνθρωπο.

Όταν πας σε μια πορεία

νιώθεις ότι βρίσκεσαι ανάμεσα σε Ανθρώπους,

κι αυτό σε κάνει

Άνθρωπος να νιώθεις κι εσύ.

Από έναν αγώνα,

μικρό, μεγάλο, τιτάνιο,

δανείζεσαι λίγο χώρο αξιοπρέπειας

κι αυτοϊκανοποιείσαι

που στέκεσαι όρθιος.

ΥΓ. Οι πιο αισιόδοξοι,
κάπου στο πίσω μέρος του μυαλού τους,
βλέπουν στη στάση τους αυτή
τον ερχομό της Άνοιξης

Γιώργος Λαμπρινίδης

19/4/2014

(Εμπνευσμένο από την απεργία στις 9/4/14)